

Silenci a Ginebra

El majestuós foyer de l'òpera de Ginebra els va fer retrobar, com si el destí els portés a remoure el passat entre aquells marbres i reviure les emocions que havien quedat oblidades. Els quatre amics, el Jordi, l'Alba, el Miquel i l'Esther, van coincidir al hall de l'entrada. El Jordi, que ja tenia algun cabell gris, va somriure en veure l'Alba, aquella noia de mirada inquieta i amb un rínxol bohemí que encara conservava. El Miquel, amb una barba impecable i els ulls brillants, va saludar alegrement a l'Esther, que duia un vestit negre i els cabells recollits que la feien elegant i sofisticada.

El pas dels anys els havia canviat inevitablement però tampoc tant. S'havien embrancat per camins diferents, havien construït les seves vides cadascú per la seva banda. Però aquell lloc, aquell moment, els va fer retrocedir en el temps. Les converses, que abans havien sigut tan fluides, profundes i divertides, ara els resultaven incòmodes. El Jordi va començar parlant de la feina i l'Alba l'escoltava atentament amb un interès cordial. El Miquel va trencar el gel preguntant per la família i l'Esther va respondre amb frases breus i evasives. Els silencis, abans còmplices, ara pesaven com pedres.

Tots quatre van seure a les seves butaques i l'òpera va començar. La música de l'orquestra situada al fossat omplia tot l'espai mentre que l'escenari brillava amb els cantants, el cor i una escenografia impecable.

Quan va sonar l'*intermezzo* alguna cosa els va remoure. Els amics no podien deixar de mirar-se, de buscar la complicitat que havien perdut, el rastre d'allò que havien estat. Com el boomerang que torna amb una

força inesperada, el record d'aquell temps en que van ser tant feliços els va colpir profundament, perquè aquella relació havia trascendit més enllà d'una bona amistat, havia esdevingut un lligam tant profund que els unia en tots els aspectes de la vida. El Jordi va recordar aquella nit a Ginebra ballant amb l'Alba, com havien rigut fins a les tantes, com havien compartit petons, secrets i somnis. L'Esther va recordar les llargues converses amb el Miquel, les seves passejades per la ciutat i les mirades que deien que la seva amistat de l'infantesa perduraria per sempre. Amb l'ària de Manon "*Sola, perduta, abbandonata*" tots van tenir la sensació que se'ls enfonsava l'ànima.

En acabar van sortir tot comentant amb frivolitat els aspectes artístics que els havia cridat l'atenció i es van acomiadar amb un somriure forçat. El Jordi i l'Alba es van abraçar. El Miquel va fer dos petons a l'Esther i ella va baixar la mirada. Cadascú va agafar el seu camí com si el pes dels records no els deixessin avançar, aquells moments que havien compartit i que s'havien esvaït com la música que encara ressonava a les seves oïdes, com si alguna força invisible els hagués separat sense explicació.

I així, sense adonar-se'n, els quatre amics es van tornar allunyar com desconeguts i amb la certesa que allò que havien tingut ja no tornaria. Tanmateix, els records de Ginebra sempre seran el fil invisible que els uneix, malgrat la distància emocional que els separa.